RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 228.407 van 18 september 2014
in de zaak A. 213.671/IX-8479

In zake: Nwambeben Samy MMAEE A
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Geukens
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Moerenstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door de scholengroep 13 - Zuid-Limburg
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 september 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

> "de beslissing genomen op 22 augustus 2014 door de interne beroepscommissie van de Scholengroep 13 Zuid-Limburg ten aanzien van De Heer Mmaee A Nwambeben Samy, dewelke de beslissing handhaaft om verzoeker definitief uit te sluiten, alsmede de oorspronkelijke beslissing van de delibererende klassenraad van het GO! Atheneum Tongeren dd. 27 juni 2014 waarbij De Heer Mmaee A Nwambeben Samy definit[i]ef werd uitgesloten."

Verzoeker vraagt ook de verwerende partij "te bevelen een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van 5 dagen na de datum van uitspraak van uw Raad".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2014, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Geukens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Marc Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2013-2014 leerling van het eerste jaar van de derde graad economie - moderne talen (aso) aan het koninklijk atheneum te Tongeren, onderwijsinstelling die behoort tot de scholengroep 13 van het Gemeenschapsonderwijs.

Op 27 juni 2014 beslist de directeur van het atheneum “over te gaan tot de definitieve verwijdering van [verzoeker] uit de school met ingang vanaf heden”.

Na overleg met de directeur stelt verzoeker hiertegen op 3 juli 2014 beroep in.

De beroepscommissie hoort verzoeker op 22 augustus 2014 en beslist nog diezelfde dag om de definitieve uitsluiting te handhaven.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. Verzoeker vraagt de schorsing van tenuitvoerlegging van de "oorspronkelijke beslissing" van 27 juni 2014 van de klassenraad om hem definitief uit te sluiten én van de beslissing van 22 augustus 2014 van de beroepscommissie waarbij de definitieve uitsluiting gehandhaafd blijft.

4.2. Alleen in laatste aanleg genomen beslissingen komen in aanmerking voor vernietiging of schorsing door de Raad van State. Dit betekent dat wanneer tegen een beslissing een georganiseerd administratief beroep openstaat, dat beroep eerst moet worden uitgeput en dat de beslissing over dat beroep de aanvankelijke beslissing vervangt; die aanvankelijke beslissing verdwijnt daarmee uit de rechtsorde. Het is dan ook alleen tegen de eindbeslissing – de beslissing na beroep – dat een verzoekende partij kan opkomen bij de Raad van State.

4.3. Te dezen heeft verzoeker de beslissing van 27 juni 2014 van de directeur – en dus niet van de klassenraad, zoals verzoeker beweert – om hem definitief uit te sluiten, aangevochten middels een georganiseerd administratief beroep bij de beroepscommissie. Dat beroep heeft geleid tot de beslissing van 22 augustus 2014. Die beslissing moet dan ook, op het eerste gezicht, worden aangemerkt als de in laatste aanleg genomen beslissing.

De huidige vordering is dan ook, zo lijkt, slechts ontvankelijk in de mate ze de beslissing van 22 augustus 2014 van de beroepscommissie tot voorwerp heeft. Ze lijkt niet ontvankelijk wat de beslissing van 27 juni 2014 betreft.

4.4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de overige door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

6. Er zij aan herinnerd dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring teweegbrengt in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, dat ze de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de

Raad van State', bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe "een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen". Dit impliceert dat de verzoekende partij in zijn inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze en concrete feitelijke gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure onherroepelijk te laat zal komen én dat zij als eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt aldus mede afgemeten naar de haast die een verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad van State in te leiden is immers inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Van verzoeker – die zijn belangen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing immers dermate nadelig aangetast weet dat hij de afwikkeling van de procedure ten gronde en zelfs de gewone schorsing niet kan afwachten – wordt gevergd dat hij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

8. Met ingang van 1 maart 2014 zijn de schorsingsvoorwaarden door de wetgever gewijzigd. Aangenomen kan worden dat de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing of een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voortaan niet noodzakelijk is af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De huidige regelgeving laat toe dat de schorsing "op elk moment" wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, RvSt-Wet) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde

omstandigheden pas dringend wordt – of zelfs uiterst dringend – nádat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Het is met andere woorden voortaan vanaf het ogenblik waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat, dat van een verzoekende partij wordt verwacht met passende voortvarendheid op te treden. Dit ogenblik moet niet – maar kan nog wel – samenvallen met het ogenblik waarop het besluit is genomen en dus vanuit het standpunt van de verzoekende partij, het ogenblik waarop zij er kennis van krijgt.

9. Zodra verzoeker kennis kreeg van zijn definitieve uitsluiting uit de school wist hij dat hij op zeer korte tijd, namelijk vanaf 1 september 2014, niet langer in het atheneum terecht kon voor het voortzetten van zijn schoolloopbaan. Er zij overigens vastgesteld dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift geen feiten of omstandigheden vermeldt die volgens hem kunnen verantwoorden dat in zijn geval de diligentie niet zou moeten worden afgemeten vanaf de kennisname van de bestreden beslissing.

De Raad van State dient dan ook rekening te houden met het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden beslissing en het indienen van de voorliggende vordering.

10. De bestreden beslissing dateert van 22 augustus 2014, is met een aangetekende brief van dezelfde dag nog aan de raadsman van verzoeker betekend en volgens de gegevens van de E-Tracker van BPost door hem ontvangen op maandag 25 augustus 2014.

Die beslissing is niet zomaar een beslissing die plots of onverwachts over hem is genomen. Ze is het resultaat van een beroepsprocedure die de raadsman van verzoeker – dezelfde die thans optreedt voor de Raad van State – heeft ingesteld tegen een eerdere, ook reeds door hem bestreden tuchtbeslissing van de directeur en waarvan hij in de ene of andere zin het antwoord mocht verwachten.

De voorliggende vordering is niettemin pas op 15 september 2014 (buiten de kantooruren, per fax om 19.16u) – dus eenentwintig kalenderdagen of drie weken later – aan de Raad bezorgd en formeel op 16 september 2014 ingesteld.

Dit is voor een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, schromelijk laat.

11. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker voor zijn dralen geen enkele verantwoording; hij onderneemt daartoe zelfs geen poging.

Op de terechtzitting verklaart de raadsman dat zijn cliënt in augustus in het buitenland was, zonder te beschikken over communicatiemogelijkheden.

Dit kan de Raad echter niet overtuigen.

Er kan door de Raad immers alleen rekening worden gehouden met hetgeen daarover in het verzoekschrift wordt uiteengezet en gestaafd. De Raad mag geen acht slaan op hetgeen ter terechtzitting nog door de verzoekende partij wordt bijgebracht. De verwerende partij kan daarop immers niet meer antwoorden in haar nota met opmerkingen en de auditeur kan daarover niet op een deugdelijke wijze advies verlenen in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is.

Overigens mist het gegeven sowieso overtuigingskracht, aangezien de beslissing deugdelijk werd aangezegd aan de wettelijke vertegenwoordigers van de toen en tot 7 september 2014 nog minderjarige verzoeker, van wie niet wordt beweerd dat ze in het buitenland verbleven.

12. Een en ander leidt ertoe dat moet worden besloten dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. De uitermate hoge graad van urgentie die

thans door hem aan de zaak wordt toegeschreven, valt niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie, dat de negatie zelf is van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering.

13. Louter ten overvloede nog merkt de Raad van State op dat verzoeker als motivering voor de uiterst dringende noodzakelijkheid "het dreigend verlies van een schooljaar" vermeldt:

> "Om een verdere achterstand te vermijden is het dan ook noodzakelijk dat verzoeker zo snel mogelijk bij zijn leeftijdsgenoten kan aansluiten en kan bijhalen wat er tot nu toe gezien is, aangezien nu de kans bestaat op verlies van een schooljaar.
> Indien de Raad van State immers bij gewone rechtspleging zou oordelen dat de vordering gegrond is, zal het schooljaar zo ver gevorderd zijn, dat er alsnog geen enkel voordeel is voor verzoeker aangezien dit dan niet meer op te halen zou zijn."

Verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing hem de toegang ontzegt tot een welbepaalde school – het koninklijk atheneum te Tongeren – maar hem geenszins verhindert door te stromen naar een volgend leerjaar, in zijn geval het tweede jaar van de derde graad economie-moderne talen. Verzoeker lijkt de bestreden beslissing te verwarren met een C-attest. Vanzelfsprekend heeft een tuchtmaatregel die een leerling verwijdert uit een school per 1 september 2014 geen enkele weerslag, in positieve of negatieve zin, op de voortgang van zijn studies.

Meer nog, uit de informatie die door de verwerende partij is verstrekt, blijkt dat verzoeker momenteel wel degelijk is ingeschreven in een andere onderwijsinstelling, die behoort tot de vzw KaSo Tongeren-Borgloon.

Ook om die reden faalt verzoeker om met aan zijn specifieke zaak eigen, concrete gegevens te overtuigen dat aan de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

14. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

15. De verwerende partij vraagt dat verzoeker zou worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, zijnde het basisbedrag van 700 euro, verhoogd met 20% van dit basisbedrag.

16. Verzoeker heeft evenwel reeds de nietigverklaring van de bestreden beslissing gevraagd, zodat over de kosten uitspraak wordt gedaan in het eindarrest.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 september 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren, kamervoorzitter,
bijgestaan door
Vera Wauters, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Vera Wauters **Geert Van Haegendoren**